

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/37/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118237289
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:6118237289.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: Autoservis RMK, s. r. o., Prievadzská 786/74, 972 51 Handlová, IČO: 44 283 172, zastúpený: AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpený: JUDr. Felix Neupauer, advokát, Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 37 928 422, o zaplatenie 646,69 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 27Cb/165/2018-109 zo dňa 6. decembra 2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 27Cb/165/2018-109 zo dňa 6. decembra 2019 v I. výroku a v časti II. výroku, ktorou súd zamietol žalobu v časti nároku žalobcu na úrok z omeškania z istiny 40,- eur potvrdzuje.

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 27Cb/165/2018-109 zo dňa 6. decembra 2019 vo zvyšnej časti zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výkonom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 40,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. výkonom vo zvyšnej časti súd žalobu žalobcu zamietol. III. výkonom žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 87,63 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením.

Žalobca sa žalobou doručanou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 19.02.2018 v upomínacom konaní domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 646,69 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 46,60 eur od 22.06.2016 do zaplatenia, zo sumy 560,09 eur od 05.09.2016 do zaplatenia, zo sumy 40,00 eur od 5.9.2016 do zaplatenia a náhradu trov konania. Súd v upomínacom konaní rozhodol platobným rozkazom a po podaní odporu a návrhu na pokračovanie v konaní, spis postúpil Okresnému súdu Bratislava I.

Žalobca žalobu odôvodnil najmä nasledovne:

- Dňa 19.12.2016 došlo k škodovej udalosti na motorovom vozidle Š. B., H.: I. XXXFD poškodeného vlastníka: Monte Kiara s.r.o.. Vinník nehody mal v čase škodovej udalosti uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu v Komunálnej poisťovni, a. s.. Poškodený si nechal motorové vozidlo opraviť u žalobcu. Náklady na opravu boli o výške 1.098,77 eur bez DPH fakturované faktúrou č. XXXXXXXX. Žalovaný dňa 06.05.2016 skončil šetrenie poisťovnej udalosti a celkovo nepriznal sumu 98,29 eur bez DPH, uhradil sumu 1.000,45 eur. Neuznaná suma vo výške 117,95 eur s DPH bola postúpená na žalobcu Zmluvou postúpení časti pohľadávky zo dňa 20.05.2016. Žalobca si z nepriznanej sumy uplatňuje 46,60 eur bez DPH, t.j. po odpočítaní predchádzajúceho poškodenia ľavého predného blatníka

62,03 eur. Dôvodom nepriznania bol rozdiel medzi faktúrou a kalkuláciou: náhradné diely, lak, materiál. Oznámenie o poistnom plnení považoval za nepreskúmateľné (ďalej aj „Poistná udalosť 1“).

- Dňa 22.06.2016 došlo k škodovej udalosti na motorovom vozidle F. K., H.: I. XXX F. poškodenej vlastníčky C.Á. C., pričom nehodu spôsobil vodič motorového vozidla, ktoré bolo povinné zmluvné poistené v Komunálnej poisťovni, a.s.. Poškodený si nechal motorové vozidlo opraviť u žalobcu. Náklady na opravu boli o výške 1.709,21 eur fakturované faktúrou č. XXXXXXXX. Žalovaný dňa 19.6.2016 skončil šetrenie poistnej udalosti a celkovo nepriznal sumu 560,09 eur, uhradil sumu 1.149,12 eur. Neuznaná suma vo výške 560,09 eur s DPH bola postúpená na žalobcu Zmluvou postúpení časti pohľadávky zo dňa 20.05.2016. Dôvodom nepriznania boli nesúvisiace položky vo výške 560,09 eur. Nesúhlasil s rozdeľovaním servisov na autorizované a neautorizované (ďalej aj „Poistná udalosť 2“)

- Poškodená C. C. si prenajala náhradné motorové vozidlo dňa 22.6.2016 od spoločnosti Power team Slovakia s.r.o., ktoré vrátila dňa 08.07.2016. Náklady za použitie náhradného vozidla za 17 dní vo výške 220 eur uplatnila u žalovaného faktúrou č. XXXXXX. Žalovaný dňa 19.08.2016 ukončil šetrenie poistnej udalosti a nepriznal sumu 40 eur, zaplatil poškodenej 180 eur, nakoľko za nevyhnutné považoval použitie náhradného vozidla iba po dobu 9 dní. Tvrdil, že žalovaný nepreukázal, ako dospel k určaniu nevyhnutnej doby nájmu motorového vozidla. (ďalej aj „Poistná udalosť 3“)

Žalovaný žalobou uplatnený nárok žalobcu považoval za nepreukázaný, neoprávnený a bez právneho základu. Namietal, že žaloba žalobcu nespĺňa zákonné kritériá požadované § 132 zákona č. 160/2015 Z. z.. Namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, neplatnosť postúpenia pohľadávok na žalobcu, existenciu nároku na náhradu škody podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 191, § 151 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 524, § 525 ods. 1, § 420 ods. 1, § 420a ods. 1, § 422 ods. 1, § 427 ods. 1, § 788 ods. 1, § 813, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 4, § 15 ods. 1, § 11 ods. 6, 8, § 11 ods. 7 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“).

Súd nezistil nedostatky podania žalobcu v zmysle § 132 CSP, nestotožnil sa s tvrdeniami žalovaného, že žalobca nespĺňa zákonom požadované kritériá, nakoľko žalobca sa v spore vyjadril aj replikou, aj ústne na pojednávaní a poskytol súdu odôvodnenie ním uplatňovaného nároku. Konštatoval, že vznik škodových udalostí, ktoré sú predmetom Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 22.08.2016 a 06.05.2016 bol medzi stranami sporu nesporný. Sporný bol nárok žalobcu na náhradu škody z povinného zmluvného poistenia škodcu uzatvoreného u žalovaného v rozsahu žalobou uplatneného nároku. Platnosť poistnej zmluvy v čase vzniku škodovej udalosti bola medzi stranami sporu nesporná.

Pokiaľ ide o spornú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, medzi stranami sporu bolo sporné platné postúpenie pohľadávky. Súd uviedol, že zo zmlúv o postúpení časti pohľadávky zo dňa 20.05.2016 a zo dňa 24.11.2016 (ďalej spoločne aj ako „Zmluva“) je zrejmá identifikácia práva postupovaného práva, čo do právneho titulu. Právny predchodca žalobcu uvedenou zmluvou postúpil na žalobcu svoju pohľadávku vo výške 117,95 eur, 560,09 eur a 40,00 eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti so s Poistnou udalosťou 1, Poistnou udalosťou 2 a Poistnou udalosťou 3. Postúpená pohľadávka zodpovedá žalovanej istine v tomto spore. Vzhľadom na to, že v zmluve je špecifikovaná pohľadávka a je možné postúpenie aj budúcej pohľadávky, súd dospel k záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný v tomto spore na podanie žaloby. Keďže predmetom sporu je nárok na náhradu škody podľa § 2 písm. i/ a § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o PZP v rozsahu skutočnej škody podľa § 442 a nasl. OZ, súd dospel k záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby a nezistil dôvody, pre ktoré by bola Zmluva absolútne neplatná. Mal za to, že predmetom postúpenia nie je záväzok, ako sa snaží žalobca nesprávne interpretovať, ale pohľadávka z titulu nároku na náhradu škody z PZP, príp. budúca pohľadávka, ak k vzniku škody nedošlo.

Súd dospel k záveru, že žaloba bola čiastočne podaná dôvodne. Nesporná bola existencia záväzkového zmluvného vzťahu riadiaceho sa ustanoveniami Obchodného zákonníka s ohľadom na charakter subjektov a právnou úpravou poistenia obsiahnutou v osobitnom právnom predpise a Občianskom zákonníku. Nesporným bol fakt, že k poistnej udalosti došlo, žalovaný poistnú udalosť uznal a poistné plnenie čiastočne plnil. Kauzálny nexus bol daný tým, že porušením pravidiel cestnej premávky došlo ku škode na motorovom vozidle poškodeného. Zdôraznil, že na preukázanie skutočnej škody nestačí vystavená faktúra, rozhodujúce je aj to, či k zaplateniu, t.j. vynaloženiu nákladov prišlo. Poukázal na to, že vznik nákladov z titulu poistnej udalosti nenastáva len ich deklarováním vo vystavenej faktúre, ale až ich zaplatením, pokiaľ ide o povinné zmluvné poistenie. V prípade Poistnej udalosti 1 a Poistnej udalosti 2 boli poškodené motorové vozidlá opravené, čiastočne opravu zaplatil žalovaný, zvyšná časť zaplatená

opravcovi (žalobcovi) nebola. Vzhľadom na uvedené, nemohol súd konštatovať, že došlo k vzniku skutočnej škody ako predpokladu pre vznik nároku na plnenie z PZP. V časti poskytnutého poistného plnenia na účely náhrady škody, žalovaný nárok uznal tým, že poistné plnenie poskytol, avšak vo zvyšnej časti súd nemal preukázaný vznik skutočnej škody vo výške 46,60 eur a 560,09 eur, nakoľko poškodení (ani žalobca) tieto náklady na uvedenie motorového vozidla do pôvodného stavu, nevynaložili. Súd preto žalobu pokiaľ ide o zaplatenie istiny 46,60 eur a 560,09 eur zamietol ako nedôvodnú, predčasne podanú, t.j. skutočná škoda nevznikla. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3MCdo 3/2015.

V prípade Poistnej udalosti 3 žalovaný krátil poskytnuté plnenie o 40,00 eur, nakoľko považoval za dôvodné použitie náhradného vozidla iba po dobu 9 dní. Svoje tvrdenie však súdu nepreukázal ani podrobne nezodpovedal, pričom poškodená zaplatila prenajímateľovi sumu 220 eur za užívanie motorového vozidla v období 22.06.2016 do 08.07.2016. Výšku sumy pripadajúcej na deň žalovaný nerozporoval. K vzniku škodovej udalosti došlo dňa 22.06.2018, faktúra za opravu vozidla bola vystavená 18.07.2018 so splatnosťou dňa 25.07.2018, dátum ukončenia opravy vozidla strany sporu súdu nepreukazovali. Podľa príjmového pokladničného dokladu suma 220 eur bola zaplatená prenajímateľovi 14.07.2016. Žalovaný nepreukázal súdu skutočnosti, ktoré by odôvodňovali, vysvetľovali, preukazovali, ktoré dni považoval za dôvodné a v ktoré dni nájom motorového vozidla považoval za nedôvodný, t.j. neprimerané vzniknuté náklady na náhradné vozidlo. Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal dôvodnosť krátenia poistného plnenia (namiesto 17 dní nárok na užívanie náhradného motorového vozidla 9 dní), naopak žalobca preukázal užívanie motorového vozidla v období 22.06.2016 do 08.07.2016 Protokolom o odovzdaní a prevzatí dopravného prostriedku zo dňa 22.6.2016 a zaplatenie nájomného bolo nesporné, ako aj primeranosť výšky nájmu pripadajúceho na jeden deň. Z uvedeného vyplýva, že poškodenému vznikla škoda vo výške zaplateného nájomného 220 eur, z toho však žalovaný zaplatil iba 180 eur a na úhradu zostalo 40 eur. V sume 40,00 eur súd preto považoval žalobu za podanú dôvodne.

Pokiaľ ide o nárok na úroky z omeškania vo vzťahu k priznanej istine vo výške 40 eur, súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 a žalobcovi nárok na úroky z omeškania nepriznal, nakoľko z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 22.8.2016 mal preukázané, že žalovaný si svoju zákonnú povinnosť skončiť šetrenie poistnej udalosti a poskytnúť poškodenému vysvetlenie dôvodov, pre ktoré krátil poistné plnenie splnil v lehote 3 mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti (26.07.2016). Žalovaný sa teda podľa názoru súdu nedostal do omeškania a žalobcovi nárok na úroky z omeškania nevznikol. Dodal, že keďže vo zvyšnej časti istiny bola žaloba zamietnutá, nemohlo dôjsť k vzniku nároku na úroky z omeškania. Žalovanému súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 87,63 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v časti II. a III. výroku. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Poukázal na to, že súdy priznali nárok žalobcov v skutkovo a právne obdobných, priam až zhodných konaniach na zaplatenie celej istiny ako aj príslušenstva. Napadnuté rozhodnutie sa tak, podľa žalobcu, javí ako arbitrárne, rozporné s právnou istotou, popierajúce zásady právneho štátu, ale aj základy elementárnej logiky. Uviedol, že ku škode došlo, ako to súd správne uvádza v bode 29. rozsudku a žalovaný taktiež uznáva vznik poistných udalostí, teda zodpovednosť za vznik škody. Namietal, že na jednej strane súd uvádza v bode 29., že ku škode skutočne došlo v súvislosti s porušením pravidiel cestnej premávky, na druhej strane v bode 32. uvádza súd zmätočne presný opak. Zároveň poukázal na to, že skutočnosť, či ku škode došlo, ani nebola sporná. Súd podľa žalobcu nesprávne vychádza a aplikuje zákon, teda čo je škoda a kedy vznikla škoda. Uviedol, že škoda vznikla samotným poškodením motorových vozidiel, teda v deň poistných udalostí, a nie až dňom opravy motorových vozidiel, škodou nie sú náklady na opravu, ale samotné poškodenie motorového vozidla. Súd podľa neho nesprávne podáva aj výklad čo je škodou, okrem skutočne vynaloženej škody je škodou aj zničenie, poškodenie, znehodnotenie majetku, teda poškodenie motorového vozidla. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R 28/2007, rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 14Cob/127/2016 zo dňa 22.06.2017.

S poukazom na § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP uviedol, že samotný zákon výslovne uvádza, že už samotným poškodením a zničením vzniká škoda a poisťovateľ má povinnosť poškodenému plniť, teda už samotným poškodením motorového vozidla vzniká nárok na náhradu škody. Dal do pozornosti, že poškodení si po obhliadke ich motorového vozidla samotným technikom poisťovne, dali auto opraviť

podľa inštruktaže v obhliadke, teda postupovali riadne a v súlade so zákonom. Po predložení faktúr servisu za opravy, ktoré vopred odsúhlasil žalovaný, predstavujú faktúry dôkaz o výške škody, ale neznamená to, že škoda vznikla poškodeným až ich úhradou, pretože škoda vznikla už samotným poškodením motorových vozidiel. Uviedol, že ani podľa zákona ani všeobecných obchodných zvyklostí poisťovní, poškodený nemusí okrem vyššie uvedených postupov a dôkazov iné preukazovať, ani sa viac preukázať nedá. Právna skutočnosť, ktorá podmieňuje vznik nároku, je teda podľa žalobcu škodová udalosť, pričom aj podľa ustálenej judikatúry súdov, keďže opravu realizoval autoservis, na preukázanie oprávnenosti poistného plnenia, postačuje ako hodnoverný doklad faktúra o oprave vozidla. Poukázal na to, že zo samotných oznámení o poistnom plnení zo dňa 06.05.2016 a zo dňa 22.08.2016 je zrejmé, že žalovaný priznal poškodeným poistné plnenie na náhradu škody v čiastočnom rozsahu, čo znamená, že zodpovednosť za škodu nebola sporná, pretože bez uznania zodpovednosti za škodu, by nemohlo dôjsť k plneniu. V konaní pred okresným súdom bola teda spornou len výška tohto kráteného nevyplateného plnenia z titulu náhrady škody, a nie samotná existencia škody. Mal za to, že tým, že žalovaný čiastočne priznal poškodeným nárok na náhradu škody v čiastočnom rozsahu písomne uznal svoj dlh v zmysle § 558 OZ.

Ďalej uviedol, že podmieňovanie poskytnutia poistného plnenia vo forme náhrady škody, predložením dokladu o úhrade faktúry, nemá oporu v zákone. Fakt, že v čase rozhodnutia neboli faktúry za opravu uhradené, nemá žiaden vplyv na skutočnosť, že v prípade oboch poistných udalostí, bola v majetkovej sfére oboch poškodených spôsobená ujma, a to bez ohľadu na to, či k oprave motorových vozidiel vôbec došlo. Faktúry za opravu, ktoré žalobca súdu predložil, majú podľa neho majú slúžiť len ako vyčíslenie výšky škody a na preukázanie výšky škody. Škoda na veci v dôsledku škodovej udalosti nevzniká zaplatením faktúry, ale okamihom nárazu a znehodnotením pôvodne funkčnej veci na vec nefunkčnú, teda najmä znížením hodnoty veci, pričom faktúra daná autoopravovňou je iba faktické peňažné vyčíslenie výšky nákladov potrebných na navrátenie funkčnosti nehodou poškodenej veci. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/60/2017 a 3Cob/8/2018, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obdo/48/2012, nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 548/99 z 20.11.2000, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR Rc 25/90, Sbírka súdnych rozhodnutí č. 6 z roku 1990. Zároveň uviedol, že § 15 ods. 1 zákona o PZP stanovuje povinnosť poškodeného preukázať svoj nárok, ale neurčuje spôsob, akým tak má urobiť.

Vo vzťahu k úrokom z omeškania poukázal na § 797 ods. 2 OZ, z ktorého je podľa žalobcu zrejmé, že ak poisťiteľ, teda žalovaný neposkytne poistné plnenie vo forme náhrady škody, v lehote 15 dní, čo poisťiteľ skončil šetrenie poistnej udalosti, má poškodený právo aj na úrok z omeškania, ako sankciu voči poisťiteľovi za neplnenie jeho peňažnej povinnosti - povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Namietal, že Oznámenie o poistnom plnení zo dňa 22.08.2016 nie je riadne odôvodnené a neobsahuje dôvody krátenia. Ak žalovaný teda ukončil šetrenie poistnej udalosti dňa 19.08.2016, bolo jeho povinnosťou, plynúcou mu priamo zo zákona, poskytnúť poškodenému, v lehote 15 dní poistné plnenie vo forme náhrady škody. Žalovaný si však túto svoju povinnosť nesplnil, k čomu ho zaviazal až konajúci súd I. výrokom napadnutého rozhodnutia, no pri vyhodnocovaní úrokov z omeškania už súd podľa žalobcu nesprávne právne vyhodnotil stav veci a vydal prekvapujúce, až arbitrárne rozhodnutie. Zároveň mal žalobca za to, že má nárok aj na úroky z omeškania pri poistnej udalosti č. 1 a č. 2. Na podporu svojich tvrdí poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/291/2018 a 11Co/60/2013, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Cob/3/20118, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 25Cb/31/2012, rozhodnutie Okresného súdu Bratislave I sp. zn. 17C/271/2014. Poukazujúc na uvedené rozhodnutia, zastával žalobca názor, že existuje bohatá a konštantná rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania úrokov z omeškania pri nespĺnení si peňažnej povinnosti riadne poskytnúť náhradu vzniknutej škody podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

Okrem toho žalobca namietal odôvodnenie napadnutého rozsudku, keď súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí odchyľil od rozhodovacej praxe, no neposkytol sporovým stranám zdôvodnenie jeho úvah, či myšlienkového pochodu, ktorým dospel k rozhodnutiu. Namietal, že odôvodnenie rozsudku sa neopiera o žiadne iné rozhodnutia, či ustálenú súdnu prax. Takýmto, priam až arbitrárnym rozhodnutím súdu, podľa názoru žalobcu, došlo k narušeniu právnej istoty žalobcu. Dodal, že by bolo v rozpore s princípom spravodlivosti, ak by žalobcovi, resp. poškodeným nebola uhradená vzniknutá škoda, ktorá im bola vnútená, v plnej výške. S ohľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalovaného zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania a odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v časti I. a III. výroku. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov

k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Rozsudok prvoinštančného súdu považoval v napadnutej časti za nesprávny, nezákonný, arbitrárny a nepreskúmateľný. Namietal, že súd sa nevysporiadal so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Mal za to, že súd sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu. Poukázal na to, že v Zmluve o postúpení pohľadávky, ktorú mal žalobca uzavrieť s pani C. C. dňa 24.11.2016, absentuje konkrétny prejav vôle právneho predchodcu ako postupcu, týkajúci sa postúpenia pohľadávok na žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 1527/99 zo dňa 22.06.2000 a sp. zn. 23 Cdo 879/2014 zo dňa 02.06.2014. S poukazom na uvedené je, podľa jeho názoru, predložená zmluva o postúpení pohľadávky absolútne neplatný právny úkon. Navrhol preto, aby odvolací súd zrušil I. a III. výrok napadnutého rozsudku a vec v zrušujúcej časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 17.01.2020. Nesúhlasil s názorom žalovaného o arbitrárnosti napadnutého rozsudku v žalovaným napadnutej časti, kedy podľa neho obsahuje dostatok dôvodov ako aj odkaz na relevantné ustanovenia zákona. Súd sa podľa neho vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalovaného. Vo vzťahu k žalovaným namietanej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a námietke aktívnej vecnej legitimácie žalobca zotrval na argumentácii prezentovanej v prvostupňovom konaní. Poukázal na § 797 ods. 2 OZ, § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP a taktiež na skutočnosť, že nárok na náhradu škody, resp. poistného plnenia vzniká okamihom vzniku škody. Uviedol, že pre toto konanie je irelevantné, či pohľadávka autoservisu bola poškodeným uhradená a žalovaný tento vzťah nemá ani právo spochybňovať, alebo nejako doň vstupovať, koná sa o pohľadávkach poškodených voči žalovanému, ktoré vznikli momentom vzniku predmetných poistných udalostí, a ktoré boli postúpené žalobcovi. Na podporu svojej argumentácie poukázal na judikatúru v otázke platnosti zmlúv o postúpení pohľadávky a princíp právnej istoty. Zároveň poukázal na to, že v aplikačnej praxi je nevyhnutné aplikovať aj princíp preferencie platnosti právnych úkonov. Mal za to, že postupca v uvedenom prípade vyjadril svoju vôľu postúpiť pohľadávku na postupníka, a to vyjadrením súhlasu s výškou a špecifikáciou postupovanej pohľadávky. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v I. výroku potvrdil, žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Ďalšie vyjadrenie podané nebolo.

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP") prejednal vec bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalobcu i žalovaného a vyjadreniami sporových strán, odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č. k. 27Cb/165/2018-109 zo dňa 06. decembra 2019 je potrebné v I. výroku a v časti II. výroku, ktorou súd zamietol žalobu v časti nároku žalobcu na úrok z omeškania z istiny 40,00 eur, potvrdiť ako vecne správny, a vo zvyšnej časti je potrebné napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 513 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním. Právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

8. Podľa § 524 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

9. Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

10. Podľa § 420a ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí inému prevádzkovou činnosťou.

11. Podľa § 427 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

12. Podľa § 442 ods. 1 OZ, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

13. Podľa § 443 OZ, pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

14. Podľa § 788 ods. 1 OZ, poisťovateľom sa poisťovateľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poisťovateľom poisťovateľom zmluvu uzavrela, je povinná platiť poisťovateľom.

15. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“), poisťovateľ má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu

a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení,

b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí,

c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nespĺnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/381/20191001>> alebo poisťovateľ neoprávnené odmietol poskytnúť poisťovateľom plnenie, alebo neoprávnené krátil poskytnuté poisťovateľom plnenie,

d) ušlého zisku.

16. Podľa § 4 ods. 4 zákona o PZP, poisťovateľ má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poisťovateľom plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poisťovateľ zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

18. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

21. Podľa § 391 ods. 1 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

22. Predmetom odvolacieho konania bol žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy vo výške 646,69 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody z povinného zmluvného poistenia škodcu uzatvoreného u žalovaného. Nárok z Poistnej udalosti 1 uplatnil žalobca vo výške 46,60 eur, z Poistnej udalosti 2 vo výške 560,09 eur a z Poistnej udalosti 3 vo výške 40 eur, nakoľko považoval krátenie poisťovateľom plnenia zo strany žalovaného za neoprávnené. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe čiastočne vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplatiť žalobcovi sumu 40 eur. Vo zvyšnej časti žalobcu

zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 87,63 %. Ustálil, že žalobcovi v konaní prináleží aktívna vecná legitímácia s poukazom na platné zmluvy o čiastočnom postúpení pohľadávky zo dňa 20.05.2016 a zo dňa 24.11.2016. Dospel k záveru, že žalobca preukázal vznik škody vo výške 40 eur a vo zvyšnej časti istiny súd považoval žalobu za nedôvodnú, prípadne predčasnú. Uviedol, že v prípade Poistnej udalosti 1 a Poistnej udalosti 2 boli poškodené motorové vozidlá opravené, čiastočne opravu zaplatil žalovaný, zvyšná časť zaplatená opravcoví (žalobcovi) nebola, vzhľadom na čo nebolo možné konštatovať, že došlo k vzniku skutočnej škody ako predpokladu pre vznik nároku na plnenie z PZP, pretože poškodení (ani žalobca) tieto náklady na uvedenie motorového vozidla do pôvodného stavu nevyvalovali. V prípade Poistnej udalosti 3 bola suma vo výške 220 eur za užívanie náhradného motorového vozidla zaplatená prenajímateľovi dňa 14.07.2016, žalovaný z tejto sumy zaplatil len 180 eur, pričom nepreukázal dôvodnosť krátenia poistného plnenia, preto súd považoval žalobu v časti sumy 40 eur istiny za dôvodnú. Súd žalobcovi nárok na úroky z omeškania zo sumy 40 eur nepriznal, nakoľko mal za preukázané, že žalovaný si svoju zákonnú povinnosť skončiť šetrenie poistnej udalosti a poskytnúť poškodenému vysvetlenie dôvodov, pre ktoré krátil poistné plnenie splnil v lehote 3 mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti (26.7.2016), žalobcovi tak nárok na úroky z omeškania nevznikol.

23. Voči rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobca i žalovaný. Žalobca odvolaním napadol II. výrok, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a III. výrok, ktorým súd žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 87,63 %. Žalovaný odvolaním napadol I. výrok, ktorými súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 40 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a taktiež III. výrok o náhrade trov konania. Žalobca aj žalovaný v odvolaniach namietali odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), h), t.j. nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie.

24. Spornou v konaní bola otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s ohľadom na sporné postúpenie žalovanej pohľadávky. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamietala. Odvolací súd primárne skúmal platnosť Zmluvy o čiastočnom postúpení pohľadávky zo dňa 20.05.2016 uzavretej medzi Monte Kiara s.r.o. ako postupcom a Autoservis RMK, s.r.o. ako postupníkom, ktorou došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému vo výške 117,95 eur, ako rozdielu medzi škodou fakturovanou a škodou zaplatenou žalovaným poškodenému, a taktiež platnosť Zmluvy o čiastočnom postúpení pohľadávky zo dňa 24.11.2016, ktorou C. C.A. ako postupca postúpila žalobcovi ako postupníkovi pohľadávku vo výške 560,09 eur a 40,00 eur, t. j. rozdiel medzi škodou fakturovanou a škodou zaplatenou žalovaným poškodenému, vychádzajúc z Poistnej udalosti 2 a Poistnej udalosti 3. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v uvedených zmluvách o čiastočnom postúpení pohľadávok je vymedzený predmet ako postúpenie nezaplatených pohľadávok špecifikovanej v zmluve spolu s jej príslušenstvom, a to z postupcu na postupníka a za podmienok stanovených v zmluve, zmluvné strany sú označené v záhlaví zmluvy o postúpení pohľadávky a zmluva je uzatvorená v písomnej forme, obsahuje podpisy postupcu a postupníka. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil odvolaciu námietku žalovaného, že v zmluvách o postúpení pohľadávky absentuje konkrétny prejav vôle právneho predchodcu ako postupcu, týkajúci sa postúpenia pohľadávok na žalobcu. Podľa názoru odvolacieho súdu z uvedených zmlúv o postúpení časti pohľadávky jednoznačne vyplýva vôľa postupcu postúpiť v zmluve špecifikované pohľadávky na žalobcu ako postupníka. Uvedené správne konštatoval i súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Okrem toho v aplikačnej praxi je nevyhnutné dôsledne zohľadniť princíp preferencie platnosti právnych úkonov, ktoré sa uskutočňujú s jednoznačným zámerom vyvolať riadne právne účinky. Odvolací súd preto zastáva názor, že predmetné zmluvy o postúpení pohľadávky sú platné. Keďže zmluvy o postúpení pohľadávky majú zákonom stanovené náležitosti, žalobca je aktívne vecne legitímovaný na uplatnenie práva voči žalovanému.

25. Odvolací súd vo vzťahu k výroku I. napadnutého rozsudku nezistil žiadne znaky svojvôle, ako nedôvodne namietal žalovaný. Súd prvej inštancie v bode 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne a náležitým spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k záveru o dôvodnosti žaloby v časti istiny vo výške 40,00 eur. Napadnuté rozhodnutie je v tejto časti riadne a zrozumiteľne odôvodnené a spĺňa náležitosti podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. S poukazom na uvedené odvolací súd považoval odvolanie podané žalovaným voči I. výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie za nedôvodné, vzhľadom na čo napadnutý rozsudok v časti I. výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

26. Žalobca odvolaním napadol II. výrok rozsudku aj v časti, ktorou súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti nároku žalobcu na ročný úrok z omeškania vo výške 5 % z priznanej istiny 40,00 eur od 05.09.2016 do zaplatenia. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná a aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Súd je preto povinný skúmať, či si žalovaný svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP splnil, pretože v prípade pozitívneho záveru, nie je tu povinnosť nahradiť žalobcovi úroky z omeškania, ktorá by nastúpila v takomto prípade až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP. Podmienka formulovaná zákonodarcom v ustanovení § 11 ods. 8 uvedeného zákona pre zaplatenie úroku z omeškania poškodenému podľa osobitného predpisu, ktorým je Občiansky zákonník vyžaduje záver o nesplnení si povinnosti poisťovateľa podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP (v stanovenej lehote oznámiť poškodenému výsledok šetrenia a prípadného krátenia poistného plnenia, teda písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré nebolo toto poskytnuté v plnej výške). Odvolací súd sa s poukazom na uvedené stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobcovi nárok na úroky z omeškania nevznikol, pretože žalovaný si svoju zákonnú povinnosť, skončiť šetrenie poistnej udalosti a poskytnúť poškodenému vysvetlenie dôvodov, pre ktoré krátil poistné plnenie, splnil v lehote troch mesiacov, odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti (26.07.2016). Uvedené vyplýva z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 22.08.2016 (č.l. 16 súdneho spisu). Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď žalobcovi úrok z omeškania z istiny 40,00 eur nepriznal. S ohľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok v časti II. výroku, ktorou súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti nároku žalobcu na úrok z omeškania z istiny 40,00 eur, v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

27. Odlišný právny názor odvolací súd zastáva vo vzťahu k otázke, či právo na náhradu škodu pri povinnom zmluvnom poistení motorových vozidiel podľa zákona č. 381/2001 Z. z. poškodenému, resp. jeho právnomu nástupcovi, voči poisťovateľovi škodcu vzniká až momentom zaplatenia faktúry za vykonanú opravu motorového vozidla. Podľa názoru odvolacieho súdu, za škodu na motorovom vozidle vzniknutú škodovou udalosťou je potrebné považovať už znehodnotenie motorového vozidla poškodením jeho jednotlivých súčastí v dôsledku škodovej udalosti, nie až úhradu ceny opravy poškodeného motorového vozidla, kedy dôjde k zmenšeniu majetkového stavu poškodeného vynaložením peňažných prostriedkov. Už samotnou škodovou udalosťou dochádza ku vzniku škody a k majetkovému úbytku na strane poškodeného, a to bez ohľadu na to, či poškodený dá alebo nedá svoje poškodené motorové vozidlo opraviť. Odvolací súd si je vedomý názorových odlišností na danú problematiku v súdnej praxi. S ohľadom na okolnosti prejednávanej veci a požiadavku spravodlivého rozhodnutia, však odvolací súd zastáva názor, že požiadavka, aby žalobca v danom prípade preukazoval úhradu faktúry vystavenej za opravu motorového vozidla, nemá oporu v zákone. Podľa názoru odvolacieho súdu je bez právnej relevancie, či žalovaný sumu poškodený autoservisu zaplatil, pretože úhrada faktúry za opravu mala byť zabezpečená práve plnením žalovaného v zmysle uvedených zákonných ustanovení. Faktúra slúži len na určenie výšky nároku na náhradu škody, v ktorej by sa mala premietnuť výška skutočnej škody, ktorá vznikla poškodenému v momente škodovej udalosti. Pre konanie je preto nepodstatné, či poškodený žalobcovi uhradil faktúru za opravu vozidla, pretože škoda nevznikla opravou motorového vozidla, ani okamihom úhrady faktúry.

28. Základným predpokladom zodpovednosti za prevádzku motorového vozidla je škodová udalosť vyvolaná zvláštnou povahou prevádzky dopravných prostriedkov. Takouto udalosťou sa rozumie každá okolnosť prevádzky dopravného prostriedku, ktorá je vzhľadom k svojmu zvýšenému nebezpečnému pôsobeniu objektívne spôsobilá vyvolať škodu. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) a ods. 4 zákona o PZP, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí. Poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak. Náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať (§ 15 ods. 1 zákona o PZP). Z uvedeného vyplýva, že ak dôjde ku škodovej udalosti v čase trvania poistenia, za ktorú zodpovedá poistený a na ktorú

sa vzťahuje uvedené poistenie, poisťovateľ má za poisteného nahradiť poškodenému preukázané nároky na náhradu škody. Ide o priamy nárok poškodeného voči poisťovni na poistné plnenie z titulu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom, čo vyplýva u ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o PZP.

29. Vo vzťahu k vzniku škody, odvolací súd uvádza, že podľa ustanovenia § 442 Občianskeho zákonníka sa poškodenému uhrádza skutočná škoda a to čo poškodenému ušlo (ušíly zisk). Ustálená judikatúra skutočnou škodou (damnum emergens) rozumie majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi. Ide v podstate o vyjadrenie rozdielu v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobe škody na veci (R 55/1971). Náhrada škody, ak má plniť reparačnú (reštitučnú) funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nie však viac.

30. Účelom zákonných ustanovení § 442 a § 443 Občianskeho zákonníka je taký postup, aby sa poškodenému jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode aj so spravodlivým výkladom zákona. Nemožno prenášať povinnosť na zaplatenie nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu na poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu a nedôvodne ho znevýhodňovať oproti škodcovi (poistnému u žalovaného). Odvolací súd navyše zdôrazňuje, že v danom prípade žalovaný čiastočne poskytol poistné plnenia a to bez toho, aby požadoval od poškodených preukázanie úhrady faktúr za opravu vozidiel.

31. Odvolací súd na záver poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 302/2008 z 30.07.2009: „Ak odvolací súd dospel k iným právnym záverom pri posúdení zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa, mal správne rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania, odvolací súd mohol učiniť zadosť iba kasačným rozhodnutím. Tým, že odvolací súd tak nepostupoval, znemožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, lebo im odoprel možnosť prieskumu správnosti nových, prípadne z pohľadu súdu prvého stupňa dosiaľ bezvýznamných, avšak z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom, však rozhodujúcich skutkových zistení.“

32. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

33. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok č.k. 27Cb/165/2018-109 zo dňa 6. decembra 2019 v I. výroku a v časti II. výroku, ktorou súd zamietol žalobu v časti nároku žalobcu na úrok z omeškania z istiny 40,- eur, podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vzhľadom na vyššie uvedený nesprávny procesný postup, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd vec opätovne prejedná v intenciách vyššie uvedeného, dôkladne prihliadne na všetky podstatné argumenty sporových strán a riadne sa s nimi vysporiada. Úlohou súdu bude posúdiť dôvodnosť zvyšnej časti nároku žalobcu uplatneného žalobou. Súd svoje rozhodnutie zároveň riadne odôvodní v zmysle § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie zároveň rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o náhrade trov odvolacieho konania.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).